

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

КНИГА ЧЕТВЪРТА

БИТКАТА
ЗА ЛАБИРИНТА

РИК РИЪРДЪН

Превод от английски Владимир Молев

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Battle of the Labyrinth*

Text copyright © 2008 Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the
Nancy Galt Literary Agency.

Превод Владимир Молев

Редактор Вихра Василева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Лито Балкан“ АД, София, 2010

ISBN 978-954-27-0543-7

*На Беки, която винаги ми е сочила път
през лабиринта*

ИЗПРАВЯМ СЕ СРЕЩУ ОТРЯДА НА МАЖОРЕТКИТЕ

Изобщо не горях от желание лятната ваканция да започне с отхвърлянето ми от поредното училище, но ето че в първия понеделник на юни седях в колата на майка си пред гимназията „Гуди“ на Източна осемдесет и първа улица.

„Гуди“ се помещаваше в голяма сграда от кафяв пясъчник на брега на реката. Отпред бяха паркирали няколко беembeта и линкълни. Огледах елегантната каменна арка на входа и се зачудих, колко ли време щеше да им трябва, за да ме изхвърлят от тук.

– Успокой се. – Мама определено не звучеше спокойно. – Дошли сме само да видиш училището. И не забравяй, че Пол работи тук. Постарай се... ти си знаеш.

– Да не му видя сметката?

– Да.

Пол Шарън, приятелят на мама, стоеше на стълбите и посрещаше новите ученици. Приличаше ми на телевизионен актьор – с посребрена коса, джинси и кожено яке, – но всъщност беше обикновен учител по английски. Някак си беше успял да убеди „Гуди“ да ме приемат, въпреки факта, че досега ме бяха изключвали от абсолютно всички училища, в които бях ходил. Бях се опитал да го предупредя, че идеята му не е много добра, но той не

ми обърна внимание.

Погледнах мама.

– Не си му казала истината за мен, нали?

Тя забарабани нервно по волана. Беше се издокарала, все едно отиваше на интервю за работа – с най-хубавата си синя рокля и обувки на високи токчета.

– Реших, че е по-добре да изчакам – призна тя.

– За да не го изплашим.

– Сигурна съм, че днес всичко ще мине добре, Пърси. Става дума само за няколко часа.

– Страхотно – измърморих аз. – Напълно са достатъчни, за да ме изключат, още преди да е почнала новата учебна година.

– Мисли позитивно! Утре заминаваш за лагера! След „Гуди“ отиваш на среща...

– Не е среща! – прекъснах я аз. – Стига, мамо! Просто ще излезем с Анабет.

– Тя е дошла чак от лагера, за да те види.

– Е, да.

– И ще ходите на кино.

– Да.

– Двамата, сами...

– Мамо!

Тя вдигна ръце в знак, че се предава, но си личеше, че едва се сдържа да не се усмихне.

– Хайде, време е да вървиш, скъпи. Ще се видим довечера.

Обърнах се да отворя вратата на колата и погледът ми се спря на стълбището към вратата на училището. Пол Шарън разговаряше с едно момиче с буйна червена коса. Девојката беше облечена с червеникавокафява тениска

и протрити джинси, изрисувани с маркер. Тя се обърна, зърнах лицето ѝ и целият настръхнах.

– Пърси? – обади се мама. – Какво става?

– Ннищо – заекнах аз. – Училището има ли друг вход?

– Да, страничният вход е надолу по улицата, вдясно. Защо?

– Чао, до после!

Мама понечи да каже нещо, но аз изскочих от колата и хукнах. Надявах се, че червенкосата няма да ме види.

Какво правеше тук? Защо все на мен ми се случваше да извадя толкова лош късмет?

Съвсем скоро щях да се убедя, че късметът ми можеше да е още много по-лош...

Не ми се удаде да се промъкна незабелязано в училището. На страничния вход две мажоретки в лилаво-бели костюмчета причакваха в засада новите ученици.

– Здравей! – усмихнаха се те и по мои сметки това беше първият и последен случай, в който някоя мажоретка благоволяваше да ми обърне внимание. Едната беше руса и с ледени сини очи. Другата беше чернокожа, с тъмна коса, къдрава като на Медуза (повярвайте ми, знам за какво говоря). На гърдите им имаше етикетчета с имената, но заради дислексията буквите ми приличаха на намотани на вилица спагети.

– Добре дошъл в „Гуди“! – извика русата. – Тук страшно ще ти хареса!

Но погледът, който ми хвърли, като че ли по-скоро казваше: „Пфу! Какво прави тук този загубеняк?“.

Другото момиче пристъпи към мен и това ме сепна.

Взрях се в драскулките на листчето и успях да разчета името ѝ – Кели. От нея лъхаше на рози и още някаква миризма, която ми беше позната от уроците по езда в лагера – миризмата на мокри коне. Странен аромат за една мажоретка. Може би си имаше кон у дома. Така или иначе, тя застана толкова близо до мен, че имах чувството, че се кани да ме бутне надолу по стълбите.

– Как се казваш, рибок?

– Рибок ли?

– Ако предпочиташ, може да ти викам и заск.

– Тъъ... Пърси.

Момичетата се спогледаха.

– О, Пърси Джаксън – рече русата. – Точно теб чакахме.

Изтръпнах. Момичетата бяха препречили вратата и усмивките им като че ли вече не бяха толкова приятелски. Ръката ми инстинктивно се прокрадна към джоба, в който бях пхнал смъртоносния си химикал Въртоп.

В този миг отвътре се обади някой:

– Пърси?

Пол Шарън се зададе по коридора. За първи път истински се зарадвах да чуя гласа му.

Мажоретките отстъпиха встрани. Шмугнах се нетърпеливо между тях и в бързината, без да искам, докоснах бедрото на Кели.

Дзън!

Разнесе се звънтене, като при удар в куха метална тръба.

– Ау! – прошепна тя. – Внимавай, рибок!

Сведох поглед, кракът ѝ си изглеждаше съвсем обикновен. Направо онемях от изненада, но не се помайвах

повече, а се втурнах вътре, следван от смеха на мажоретките.

– Ето те! – възкликна Пол. – Добре дошъл в „Гуди“!

– Здравсти, Пол... въз, господин Шарън. – Метнах поглед през рамо, но странните мажоретки бяха изчезнали.

– Пърси, изглеждаш, все едно си видял призрак.

– Ами...

Той ме потупа по рамото.

– Спокойно, знам, че ти е притеснено, но няма от какво да се боиш. Тук има много деца с дислексия и СДВ. Учителите знаят как да им помагат.

Едва не се разсмях. Дислексията и СДВ далеч не бяха най-големият ми проблем! Личеше си, че Пол искаше да ми помогне, но ако му кажех истината щеше да ме помисли за луд или пък направо да побегне с писъци. И тези мажоретки... Имах лошо предчувствие.

Погледнах надолу по коридора и изведнъж осъзнах, че бедата всъщност още не ме беше отминала. Червенокосото момиче, което бях видял на стълбите, тъкмо идваше откъм главния вход.

„Моля те, дано не ме забележи!“ – помолих се аз наум.

Но тя ме забеляза. И се оцъкли.

– Къде трябва да отида? – попитах Пол.

– Във физкултурния салон. Насам. Но...

– Чао!

– Пърси! – извика той, но аз не се обърнах.

Реших, че съм се отгървал от нея.

Към салона се точеше безспирен поток от деца и не след дълго се озовах сред поне триста четиринайсетгодишни, натъпкани на пейките като сардели. Училищният

оркестър свиреше фалшиво марш, който звучеше така, все едно някой беше напъхал десетина котки в чувал и ги налагаше с бейзболна бухалка. Няколко по-големи ученици, вероятно от ученическия съвет, се бяха изтъпанчили отпред с униформите си, сякаш искаха да ни кажат: „Хей, ние тук сме адски готини!“. Наоколо се мотаеха учители и ласкаво поздравяваха новите ученици. Стените на салона бяха облепени с големи лилаво-бели плакати с надписи от типа: „Добре дошли, бъдещи наши възпитаници“, „Гуди“ ще ви събуди“, „Всички тук сме едно семейство“ и тем подобни клишета и лозунги, от които ми идваше да повърна.

А и никой от останалите нови ученици не изглеждаше особено въодушевен. Което си беше напълно логично – адски тъпо е да те накарат да дойдеш да видиш новото си училище през юни, след като си във ваканция чак до септември, нали? Но в „Гуди“ „учениците се подготвят отрано за бъдещия си успех“, както пишеше в рекламната брошура.

Оркестърът спря да свири. Един мъж в раиран костюм застана пред микрофона и заговори, само че звукът така кънтеше в стените на салона, че нищо не се разбираше. Със същия успех онзи можеше и да си прави гаргара на трибуната.

Някой ме сграбчи за рамото.

– Какво правиш тук?

Това беше тя – червенокосият ми кошмар.

– Рейчъл Елизабет Дъър – рекох аз.

Тя зяпна, явно не можеше да повярва, че съм запомнил името ѝ.

– А ти си Пърси Някойси. Така и не разбрах фамилия-

та ти миналия декември, когато се опита да ме убиеш.

– Не, не съм... не исках... А ти какво правиш тук?

– Същото като теб, предполагам. Дойдох да видя новото си училище.

– В Ню Йорк ли живееш?!?

– Какво, да не мислеше, че живея в язовира „Хувър“?

Изобщо не ми беше минавало през ума. Когато си мислех за нея (не че си мислех за нея често, просто от време на време се сещах, ясно?), винаги предполагах, че живее в района на язовира, тъй като все пак се бяхме срещнали там. Бяхме прекарвали заедно не повече от десет минути, като за това време едва не я бях намушкал с мечата си, тя беше спасила живота ми и после аз бях побягнал, преследван от отряд свръхестествени машини за убиване. Схващате каква е историята – най-обикновена случайна среща.

Някакъв тип зад нас изшътка:

– Млъкнете! Идва ред на мажоретките!

– Здравейте! – извика в микрофона русокосата, с която се бях сблъскал на вратата. – Аз се казвам Тами, а до мен е Кели.

Кели направи циганско колело.

В този миг Рейчъл изпищя, все едно някой я беше убол с карфица. Няколко деца се обърнаха към нас и се подсмихнаха, но Рейчъл се взираше ужасено в мажоретките. Тами обаче изобщо не ѝ обърна внимание, а заговори за страхотните занимания, които предлага училището.

– Бягай! – изсъска Рейчъл. – Веднага!

– Защо?

Тя не си направи труда да обяснява. Проправи си път до края на пейките, без да обръща внимание на намръще-

ните погледи на учителите и на мърморенето на децата, които настъпваше.

Поколебах се. Тами обясняваше, че ще се разделим на малки групи за обиколка на училището. Кели улови погледа ми и се усмихна насмешливо, като че ли ми казваше: „Да те видим сега какво ще правиш!“. Би било грозно да си тръгна веднага. Пол Шарън беше тук с останалите учители. Щеше да се чуди какво става.

Но после се сетих за Рейчъл Елизабет Деър и особени-те ѝ способности, на които бях станал свидетел през зимата в язовира „Хувър“. Тя беше видяла истинската същност на пазачите, които изобщо не бяха пазачи и всъщност дори не бяха хора. С разтуптяно сърце скочих и я последвах в коридора.

Намерих я в кабинета по музика. Криеше се зад големия барабан в ъгъла с ударните инструменти.

– Ела тук! – повика ме тя. – Наведи се!

Чувствах се доста глупаво да се крия зад някакви ситъпани, но въпреки това клекнах до нея.

– Проследиха ли те? – попита Рейчъл.

– Мажоретките ли?

Тя кимна уплашено.

– Не мисля – отвърнах. – Какво са? Какво видя?

Зелените ѝ очи искряха уплашено. По лицето ѝ имаше лунички, които ми напомняха на съзвездия. На червенокафявата ѝ тениска пишеше „Факултет по изкуствата, Харвард“.

– Няма... няма да ми повярваш.

– Напротив – възразих. – Знам, че можеш да виждаш през мъглата.

- През какво?
- През мъглата. Тя е... тя е като воал, който прикрива истинската същност на нещата. Някои простосмъртни имат дарбата да виждат през него. Ти си от тях.
- Рейчъл се взираше в мен изпитателно.
- По същия начин говореше и в язовира. Нарече ме „простосмъртна“. Все едно ти не си.
- Идеше ми да стоваря юмрука си върху барабана. Какво си въобразявах? Нямаше как да ѝ обясня. Изобщо не трябваше да се опитвам.
- Хайде, отговори ми – примоли се тя. – Знаеш какво означават тези ужасни неща, които виждам, нали?
- Сигурно ще ти се стори доста странно... Какво знаеш за старогръцката митология?
- Ами... За минотавъра и хидрата ли питаш?
- Да. Само че не изричай имената им на глас, когато съм тук, става ли?
- И фуриите! – продължи да нарежда тя. – И сирените, и...
- Стига! – Огледах предпазливо кабинета по музика, бях сигурен, че изброяването на Рейчъл ще предизвика появата на какви ли не кръвожадни гадини, но засега все още бяхме сами. По коридора откъм физкултурния салон се зададоха гласове. Груповите обиколки започваха. Нямахме много време за разговори.
- Всички тези чудовища – подех аз, – всички древногръцки богове наистина съществуват.
- Знаех си!
- Щях да се чувствам много по-добре, ако ме беше нарекла лъжец, но Рейчъл изглеждаше така, сякаш току-що бях потвърдил най-мрачните ѝ страхове.

– И представа си нямаш колко ми беше зле – продължи тя. – От години си мисля, че полудявам. Не можех да кажа на никого. Не можех... – Изведнъж тя присви очи. – Чакай! А ти кой си? В действителност?

– Не съм чудовище.

– Това го знам. Иначе щях да те видя. А ти си изглеждала... както си. Но не си човек, нали?

На гърлото ми заседна буца. Макар че бяха изминали три години и вече трябваше да съм свикнал, досега не бях говорил за това с обикновен простосмъртен – с изключение на мама, разбира се, но пък тя знаеше всичко от самото начало. Нямам представа какво ме накара да го направя, но рискувах и скочих в дълбокото.

– Аз съм полубог – рекох. – Наполовина човек...

– И наполовина какво?

В този миг в кабинета по музика влязоха Тами и Кели. Вратата се затръшна с трясък.

– Ето къде си бил, Пърси Джаксън! – възкликна Тами. – Време е да се запознаеш с новото си училище.

– Ужасни са! – ахна Рейчъл.

Тами и Кели все още си бяха с лилаво-белите униформи на мажоретки, в ръцете си държаха помпони.

– Как изглеждат? – попитах аз, но Рейчъл беше онемяла от страх.

– О, забрави я! – Тами ми се усмихна ослепително и пое към нас. Кели остана да пази вратата.

Бяха ни хванали в капан. Трябваше да си пробием път навън. Усмивката на Тами обаче беше толкова зашеметяваща, че не можех да помръдна. Страхотни сини очи, косата ѝ се полюшваше над раменете...

– Пърси! – извика Рейчъл.

– Ъъъ... – измучах нечленоразделно аз.

Тами се приближаваше. Протегна помпоните си.

– Пърси! – Гласът на Рейчъл като че ли идваше някъде много отдалеч. – Събуди се!

Наложи се да впрегна всичката си воля, за да извадя химикала от джоба си и да сваля капачката. Въртоп се превърна в дълъг метър и половина сияещ в златисто бронзов меч. Усмивката на Тами се преобрази в подигравателна гримаса.

– О, я стига! – извика тя. – За какво ти е мечът? Какво ще кажеш вместо това за една целувка?

Ухаеше на рози и мокра козина – странен, но в същото време опияняващ аромат.

Рейчъл заби нокти в ръката ми и ме ошипа здраво.

– Пърси, ще те ухапе! Погледни я!

– Не я слушай, тя просто ревнува. – Тами извърна глава назад. – Позволявате ли, господарке?

Кели продължаваше да стои пред вратата, като лакомо се облизваше.

– Давай, Тами. Чудесно се справяш.

Тами направи още една крачка към мен, но аз наведох върха на меча към гърдите ѝ.

– Дръпни се!

Тя се озъби.

– Заек! – изръмжа презрително. – Това е нашето училище, зайче. Храним се с този, когото си поискаме.

Започна да се променя. Кръвта се оттече от лицето и ръцете ѝ. Кожата ѝ стана восъчнобяла, а очите – тъмночервени. От устата ѝ щръкнаха дълги вампирски зъби.

– Вампир! – ахнах смаяно аз. И тогава видях краката

й. Левият беше кафяв, покрит с козина, и завършваше с магарешко копито. А десният беше изкован от бронз. – Тъъ... вампир с...

– Нито дума за краката! – извика Тами. – Не е възпитано да се подиграваш!

Тя пристъпи напред със странните си различни крака. Изглеждаше адски нелепо, особено с помпоните в ръцете, но смехът застина в гърлото ми, щом погледът ми се спря на червените очи и острите зъби.

– Вампир ли? – изсмя се Кели. – Тази глупава легенда тръгна от нас, глупчо! Ние сме емпуси, придружителките на Хеката!

– Ммм... – Тами се прокрадна към мен. – Сътворени сме с черна магия от животно, бронз и човешки дух, за да прием кръвта на младите мъже. Хайде, ела, дай да те целуна!

Тя оголи зъби. Бях толкова зашеметен, че не можех да помръдна, но в този миг Рейчъл хвърли едно барабанче по главата на емпусата.

Тами изсъска и отклони барабана. Той се изтърколи по пътеката между чиновете и пружините задрънчаха по опънатата кожа. След това Рейчъл метна и един ксилофон, но емпусата с лекота избегна удара.

– Обикновено не убивам момичета – изръмжа Тами. – Но за теб, простосмъртна, ще направя изключение. Зрението ти е прекалено добро!

Тя скочи към Рейчъл.

– Недей! – Замахнах с Въртоп. Тами се дръпна, но върхът проряза униформата ѝ на мажоретка и с ужасяващ вой емпусата избухна в облак прах, който се посипа по Рейчъл.

Рейчъл се закашля. Изглеждаше така, сякаш някой току-що беше изсипал пакет брашно на главата ѝ.

– Гадост!

– Извинявай – рекох. – Но обикновено така става с чудовищата.

– Уби стажантката ми! – изкрещя Кели. – Сега ще ти дам урок как се държим в това училище, заек!

Тя също започна да се преобразява. Къдравата ѝ коса се превърна в искрящи пламъци. Очите ѝ станаха червени. От устата ѝ изскочиха вампирски зъби. Емпусата пос с широки крачки към нас, бронзовото ѝ стъпало и копитото потракваха неравномерно по пода на кабинета по музика.

– Аз съм емпуса по-горен клас – изръмжа тя. – Не са ме побеждавали от хиляда години!

– Нима? – измърморих аз. – В такъв случай е крайно време.

Кели беше много по-бърза от Тами. Избегна първия ми удар и отскочи към духовите инструменти, събори подредените в редица тромбони и те се стовариха на земята с ужасяващо дрънчене. Рейчъл побърза да се дръпне настрана. Аз пристъпих между нея и чудовището. Кели кръжеше около нас, без да отделя поглед от меча.

– Толкова хубаво острие – рече тя. – Колко жалко, че не ми позволява да се приближа.

Образът ѝ постоянно трепкаше и се променяше – ту беше страшилище, ту красива мажоретка. Опитвах се да не се поддавам на илюзията, но не можех да си събера мислите.

– Горкичкият! – усмихна се мило Кели. – Дори нямаш представа какво те очаква, нали? Съвсем скоро любимими-

ят ти лагер ще бъде в пламъци, приятелите ти ще бъдат превърнати в роби на Господаря на времето и ти не можеш да направиш нищо, за да ни попречиш. Ела, аз ще се съжаля над теб и ще сложа край на живота ти още сега, преди да го видиш.

От коридора се чуха гласове. Приближаваше се една от групите, които обикаляха училището. Някакъв мъж обясняваше за заключването на шкафчетата на учениците.

Очите на емпусата грейнаха.

– Прекрасно! Ще си имаме компания!

Сграбчи един тромбон и го хвърли по мен. С Рейчъл се наведохме. Тромбонът прелетя над главите ни и разби стъклото на прозореца.

Гласовете в коридора замлъкнаха.

– Пърси! – изкрещя Кели, като се преструваше на уплашена. – Защо хвърли тромбона?

Онемях от изненада. Емпусата вдигна една стойка за ноти и помля с нея подредените на етажерката кларинети и флейти. Столове и музикални инструменти се посипаха по пода.

– Престани! – извиках аз.

Откъм коридора се разнасяше тропот, към нас прииждаха хора.

– Време е да поздравим посетителите! – Кели оголи зъби и изтича към вратата. Хукнах след нея с Въртоп в ръка. Нямаше да ѝ позволя да нарани някой простосмъртен.

– Пърси, недей! – извика Рейчъл. Но аз изобщо не бях схванал какво е намислила емпусата.

Кели отвори рязко вратата. Пол Шарън и групичка деца отстъпиха смаяно назад. Вдигнах меча.

Изведнъж емпусата се обърна към мен и с престорена уплаха извика:

– Недей! Моля те!

Но нямаше как да спра острието. Вече бях замахнал.

Миг преди божественият бронз да я докосне, Кели избухна в пламъци, все едно бях хвърлил по нея коктейл „Молотов“. Разлетяха се огнени езици. Никога преди не бях виждал чудовище да се възпламенява от само себе си, но няхах време да се чудя какво точно се случва. Отстъпих обратно в кабинета по музика, а пламъците погълнаха вратата.

– Пърси? – Ококореният Пол Шарън се взираше в мен през огъня. – Какво си направил?

В коридора пищяха и тичаха деца. Някъде виеше сирена. От окачената по тавана противопожарна система шурна вода.

Рейчъл ме дръпна за ръкава.

– Бягай!

Беше права. Училището гореше, за което щяха да обвинят мен. Простосмъртните не виждаха ясно през мъглата. За тях щеше да изглежда, че съм нападнал безпомощна мажоретка, и то пред свидетели. Нямаше как да обясня какво точно се е случило. Обърнах гръб на Пол и хукнах към счупения прозорец на кабинета по музика.

Изскочих от страничната уличка на Източна осемдесет и първа и се блъснах в Анабет.

– Хей, къде си се разбързал! – засмя се тя и ме подхвана, за да не плъосна на тротоара. – Гледай къде вървиш, водорасляк!

За част от секундата тя беше в добро настроение и

всичко беше наред. Носеше избелели джинси, оранжева тениска с логото на лагера и герданчето си с мъниста. Русата ѝ коса беше вързана на опашка. Сивите ѝ очи искряха. Изглеждаше готова за ходене на кино и приятно размотаване цял следобед.

Но точно тогава се появи Рейчъл Елизабет Дeър, все още покрита с прах от избухналото чудовище, и извика:

– Пърси, чакай!

Усмивката на Анабет изчезна. Прониза с поглед Рейчъл, след това вдигна очи към училището. Като че ли едва сега забеляза черния пушек и сирените.

– Какво си направил пак? – намръщи се тя. – И коя е тази?

– Ами, Рейчъл, това е Анабет. Анабет – Рейчъл. Тя е... моя приятелка.

Не бях сигурен как точно да представя Рейчъл. Не знаех нищо за нея, но пък след като на два пъти се бяхме озовавали заедно в рисковани ситуации, нямаше как да отрека, че я познавам.

– Здравсти – рече Рейчъл. След това се обърна към мен. – Яко си загазил! И все още ми дължиш обяснение!

Откъм кръстовището с „Рузвелт“ се приближаваха полицейски сирени.

– Пърси – заяви студено Анабет, – да се махаме от тук!

– Искам да разбера повече за полубоговете! – настоя Рейчъл. – И за чудовищата. И за боговете. – Сграбчи ми ръката, измъкна отнякъде маркер и написа телефонен номер на дланта ми. – Ще ми се обадиш, нали? Дължиш ми го! А сега върви.

– Но...

– Ще измисля нещо – прекъсна ме Рейчъл. – Ще им кажа, че не си виновен. Хайде, върви!

Тя изтича обратно към училището и с Анабет останахме сами на улицата.

Анабет ме изгледа за миг, след това се обърна и тръгна.

– Хей! – хукнах след нея, като задъхано обяснявах: – Появиха се две емпуси. Бяха мажоретки и казаха, че лагерът ще изгори, и...

– Казал си на една простосмъртна за нас?

– Тя може да вижда през мъглата. Видя чудовищата преди мен.

– И ти ѝ каза истината?

– Тя ме позна, помнеше ме от язовира „Хувър“ и...

– Значи я познаваш отпреди?

– Ами... от зимата. Но всъщност, не може да се каже, че я познавам.

– Симпатична е.

– Ъъъ... не съм мислил за това.

Анабет продължаваше да крачи устремено към „Йорк авеню“.

– Ще се оправя с училището – побързах да сменя темата. – Честно, всичко ще бъде наред.

Тя дори не ме поглеждаше.

– Планове те ни за следобед отпадат. Не бива да оставаш тук, полицията ще те търси.

Зад нас над гимназията „Гуди“ продължаваше да се извива черен пушек. В тъмния пепелив стълб като че ли се мерзелееше страшно лице с червени очи, което сякаш ми се присмиваше.

„Любимият ти лагер ще бъде в пламъци – беше казала

Кели, – приятелите ти ще бъдат превърнати в роби на Господаря на времето.“

– Права си – отвърнах унило. – Трябва да се върнем в лагера. Веднага.